

Stk. 2. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan eftergive krav efter stk. 1 efter lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v.

Kapitel 8

Forældelse

§ 48. Krav på dækning af udgifter, jf. § 33, stk. 2, og § 35, forældes efter 5 år fra den dato, hvor foranstaltningerne er afsluttet, eller hvor den ansvarlige for den emission eller begivenhed, som har forvoldt en miljøskade eller fremkaldt en overhængende fare for en miljøskade, er blevet identificeret. Den seneste af disse datoer lægges til grund.

Stk. 2. Stk. 1 gælder endvidere for krav på dækning af en myndigheds udgifter ved foranstaltninger efter anden lovgivning, når disse foranstaltninger kunne være påbudt gennemført efter lovens kapitel 3 eller er omfattet af § 47 f eller § 47 g i lov om beskyttelse af havmiljøet.

Stk. 3. Krav nævnt i stk. 1 og 2 forældes senest 30 år efter den emission eller begivenhed, der førte til en miljøskade eller en overhængende fare for en miljøskade, medmindre lovgivningens almindelige regler om forældelse indebærer, at forældelsen først indtræder på et senere tidspunkt.

Kapitel 9

Forholdet til almindelige erstatningsregler

§ 49. Loven begrænser ikke miljømyndighedernes adgang til erstatning efter almindelige regler om erstatning i eller uden for kontrakt eller i medfør af regler, som er fastsat i eller i medfør af anden lovgivning.

Kapitel 10

Klage og søgsmål

§ 50. Medmindre andet fremgår af loven, kan afgørelser efter loven påklages til Miljøklagenævnet eller Naturklagenævnet, afhængigt af hvilket navn der er klageinstans for afgørelsen om, at der foreligger en miljøskade eller en overhængende fare for en miljøskade omfattet af denne lov.

§ 51. En klage over et påbud eller en afgørelse om sikkerhedsstillelse har opsættende virkning. Miljøministeren eller klageinstansen kan dog bestemme, at klager over påbud eller afgørelser

om sikkerhedsstillelse ikke skal have opsættende virkning, når særlige grunde taler herfor.

§ 52. Klage indgives skriftligt til miljøministeren, der videresender den til det relevante klagenævn, ledsaget af den påklagede afgørelse og det materiale, der er indgået i sagens bedømmelse.

Stk. 2. Klagefristen er 4 uger fra den dag, afgørelsen er meddelt. Når offentlig annoncering finder sted, jf. § 39, stk. 3, regnes klagefristen dog altid fra annonceringens dato. Hvis klagefristen udløber på en lørdag, en helligdag, en grundlovsdag, en juleaftensdag eller en nytårsaftensdag, forlænges klagefristen til den følgende hverdag.

§ 53. Ved Miljøklagenævnets behandling af sager finder § 102, § 104, stk. 1 og 2, og §§ 105, 106 og 109 i lov om miljøbeskyttelse tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om Miljøklagenævnets sammensætning og virksomhed ved behandlingen af sager i henhold til denne lov.

§ 54. Naturklagenævnets formand kan på nævnets vegne træffe afgørelse i klager, der skønnes ikke at indeholde spørgsmål af væsentlig interesse i forhold til lovens formål.

§ 55. Miljøministerens afgørelser kan påklages af

- 1) afgørelsens adressat,
- 2) enhver, der har en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald,
- 3) landsdækkende foreninger og organisationer, som efter deres vedtægter har beskyttelse af natur og miljø som hovedformål,
- 4) landsdækkende foreninger og organisationer, som efter deres vedtægter har til formål at varetage væsentlige rekreative interesser, når afgørelsen berører sådanne interesser,
- 5) lokale foreninger og organisationer, som har beskyttelse af natur og miljø som hovedformål,
- 6) lokale foreninger og organisationer, som efter deres formål varetager væsentlige rekreative interesser, når afgørelsen berører sådanne interesser, og
- 7) berørte myndigheder.

Stk. 2. Lokale afdelinger af landsdækkende foreninger eller organisationer er ikke omfattet af stk. 1, nr. 3 og 4.

Stk. 3. Ved klage efter stk. 1, nr. 3-6, kan klagenævnet kræve, at foreningerne eller organisa-